

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Het ziet er naar uit dat in de komende weken voetbal het belangrijkste gespreksonderwerp in de kroeg en bij de koffiemachine zal zijn. Ik wil daarbij niet achterblijven, terwijl ik ook mijn reis langs m'n vroegere woonadressen vervolg.

Een souterrain in Utrecht

In 1848 werd ik chef-redacteur in Utrecht. Woonruimte werd ons jonge gezin verschaft in het souterrain van een deftige woning aan de Buys Ballotstraat. In Utrecht was ik verantwoordelijk voor een tweetal edities, één voor de stad en één voor de provincie. Met mijn drie en twintig jaar was ik vermoedelijk een van de jongste redactiechefs die de krant ooit heeft gekend. En misschien was ik te jong, want echt plezierige herinneringen bewaar ik niet aan die jaren. Aan de negatieve ervaringen lagen een paar verschillende oorzaken ten grondslag. Ik was in Utrecht wat je noemt de winderige deur binnengekomen. Een oudere redacteur had voor mij plaats moeten maken. De man had met zijn vooroorlogse ervaring de omslag naar een kleinere krant met weinig papier niet kunnen maken. Hij schreef nog steeds ellenlange verhalen zoals hij voor de oorlog gewend was geweest,

maar waar ze nu op de redactie in Amsterdam stapelgek van werden. Hij was niet te handhaven, vond men, maar dat was blijkbaar onvoldoende gecommuniceerd naar de kringen van partij en vakbeweging in Utrecht. Daar kwam bij dat ik mijn naam niet mee had. Hendrik Oosterhuis was in die tijd de voorzitter van het NVV. Ik had hem een keer ontmoet toen ik tijdelijk was gestationeerd bij de redacteur voor sociale zaken, Sal Witteboon, die ons aan elkaar voorstelde met de woorden: “Mag ik je even voorstellen? Oosterhuis!” Waarop wij elkaar wat verdwaasd aanstarden met de vraag in onze ogen: “en wie mag jij dan wel zijn?”. De NVV-voorzitter was geen familie van mij, maar in Utrecht nam men zonder meer aan dat ik die baan had gekregen als protégé van een invloedrijke vader. Verbaasde gezichten als bleek dat ik de zoon van een bakker uit Zaandam was.

Nee, echt gemakkelijk heb ik het daar niet altijd gehad. Soms voelde je de onderhuidse vijandigheid in allerlei kleine en grote zaken.

Problemen had ik soms ook met onbekwame correspondenten. Dat was onder andere het geval in Amersfoort, de belangrijkste stad voor de provinciale editie. Daar werd toen op mijn aandringen een plaatselijke redacteur aangesteld. Hiervoor viel de keuze op een jongeman die ook graag de journalistiek in wilde. Zijn naam was Herman Wigbold. Uiteindelijk heeft hij het bij de krant langer uitgehouden dan ik.

De doelman valt aan/in/op/uit (2)

Er is een doelman die vaker dan zijn collega's een penalty weet te stoppen. Ik zal zijn naam niet noemen, want dan zijn z'n tegenstanders gewaarschuwd en is het spel uit. Zijn truc is de volgende: tijdens de aanloop van de speler die de penalty gaat nemen, maakt hij een korte schijnbeweging naar links om vervolgens naar de rechterhoek te duiken. En dat is dus precies de hoek die zijn tegenspeler, misleid door zijn schijnbeweging, heeft gekozen.